

9

IN SEARCH OF OLD MEMORIES IN THE CITY
THE BODY OF THE CITY - Photographs
/
ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΠΑΛΙΕΣ ΜΝΗΜΕΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ
ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ - Φωτογραφίες

Natassa Karakatsani*

EDITORS INTRODUCTION

In this part, *In search of old memories in the city*, we present a part of photographer Natassa Karakatsani's work "The body of the city". This was a photographic project created during the educational research programme *Dance and Education: Body, Memory, City* (2011-2012),¹ which took place in the city of Volos, Greece, under the direction of Maria Tsouvala, Assistant Professor at the University of Thessaly.

Let it here be noted that from the end of the 19th century till the 1980s Volos was a thriving industrial city with a big commercial port. The old factories and warehouses - either abandoned or renovated to accommodate contemporary uses- still dominate the city today.

Karakatsani's work sheds light on the interrelation between people and the city, which is conceived as a living body, capable of affecting and inspiring those who feel it. The

---

Natassa Karakatsani is a photographer (See short CV in p. 134). na4ka4ra4@gmail.com

MuseumEdu 2 / November 2015, pp. 109-136.

Copyright © 2015 by Museum Education and Research Laboratory, University of Thessaly.
All rights of reproduction in any form reserved.

photographs are presented along with narratives² by the University of Thessaly undergraduate students who participated in the Programme, searching for *lost* memories in the city's historical monuments and buildings. The photographs are also accompanied by the photographer's note, in which she expresses her own experience from the project. Both the photographs and the narratives enable us to understand how memories relating to old buildings are involved in the construction of the city's contemporary physiognomy, by creating a fertile ground for approaching peoples' life in the past on the basis of contemporary ideas and perspectives.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΛΗΤΡΙΩΝ

Στην ενότητα αυτή, *Αναζητώντας παλιές μνήμες στην πόλη*, παρουσιάζουμε μέρος από τη δουλειά της φωτογράφου Νατάσας Καρακατσάνη, με τίτλο «Το σώμα της πόλης». Πρόκειται για ένα φωτογραφικό έργο, που δημιουργήθηκε κατά τη διάρκεια του εκπαιδευτικού ερευνητικού προγράμματος *Χορός και Εκπαίδευση: Σώμα, Μνήμη, Πόλη* (2011-2012),³ που πραγματοποιήθηκε στον Βόλο με επιστημονική υπεύθυνο την Επίκουρο Καθηγήτρια του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας Μαρία Τσουβαλά.

Ας σημειωθεί ότι ο Βόλος υπήρξε μία πλούσια βιομηχανική πόλη με μεγάλο εμπορικό λιμάνι, κυρίως από τα τέλη του 19^{ου} αιώνα έως και τη δεκαετία του 1980. Σήμερα, παλιά εργοστάσια και αποθήκες -άλλα εγκαταλειμμένα και άλλα προσαρμοσμένα σε διαφορετικές σύγχρονες χρήσεις- ακόμα δεσπόζουν στον ιστό της πόλης.

Το φωτογραφικό αυτό έργο προβάλλει την αλληλεπίδραση μεταξύ ανθρώπων και πόλης, θεωρώντας την ως ένα ζωντανό σώμα, ικανό να συγκινεί και να εμπνέει αυτούς που το ψηλαφούν. Οι φωτογραφίες συνοδεύονται από αφηγήσεις φοιτητριών⁴ που συμμετείχαν στο Πρόγραμμα αναζητώντας τη χαμένη μνήμη σε ιστορικά μνημεία και κτίρια της πόλης του Βόλου, καθώς και από ένα μικρό κείμενο της φωτογράφου με το οποίο αναφέρεται στη δική της εμπειρία. Φωτογραφίες και αφηγήσεις μάς βοηθούν να αντιληφθούμε πώς οι μνήμες με τις οποίες συνδέονται παλιά κτίρια της πόλης συμβάλλουν στη δόμηση της σύγχρονης φυσιογνωμίας της, διαμορφώνοντας ένα γόνιμο πεδίο για την προσέγγιση της ζωής των ανθρώπων στο παρελθόν, με βάση σύγχρονες αντιλήψεις και οπτικές.

Η Νατάσσα Καρακατσάνη είναι φωτογράφος (βλ. σύντομο βιογραφικό σημείωμα στη σ. 134).
na4ka4ra4@gmail.com

The photographer's note

The city can inspire us in different ways. In our case, the question was how this could happen and how it could affect a group of students who attempted to explore the body of the city by using their own bodies. Let's say that, for me, this is how the educational research programme "Dance and Education" started.

For someone involved in photography, being part of such a research and attempting to capture, with no words, moments revealing not only its outcome but also its deeper meaning, is a great challenge. Mere recording can neither fulfil one's need to actively be involved in something that touches her, nor offer her the possibility of expressing questions and experiences. She, therefore, has to find a way of capturing those moments in which the energy of spaces amplifies people's emotions, and lead them to reveal those emotions through expressive movements that are recognizable and have the power to touch. Those moments get frozen by the click of a baton, and are then transformed into pictures playing the role of the words that the photographer will use to construct, in her turn, her own discourse; a sign that the city has inspired her, as well. It is an interactive process, the outcomes of which depend on several parameters.

While visiting the selected spaces, in which the educational research took place, the students acted spontaneously, based on the impression that each building or place of the city made on them. The students' kinetic acts were unique and, obviously, not repeated. Yet, the groundwork carried out by the responsible professor and the students at both the informational-historical and the kinetic level, as well as the alertness which aimed at opening minds and senses to new stimuli every time, could not pass unnoticed. What was happening to the students each time we reached a place -an abandoned factory, a disused warehouse, a repaired old building, an historical monument etc.- was almost magical. They literally let themselves be 'absorbed' by it, be possessed by it, and, thus, speak through their bodies.

Having experienced all this over a period of nine months (plus seven months after the programme's formal completion), I saw the city of Volos, the role of memory, the concepts of BODY and SPACE, and their interrelation, with a completely different eye. Moreover, I strongly felt the relation of yesterday to present-day and its importance for our integration as citizens.

Σημείωμα της φωτογράφου

Η πόλη μπορεί να εμπνεύσει ποικιλοτρόπως. Το ερώτημα στη συγκεκριμένη περίπτωση ήταν με τι τρόπο θα γινόταν αυτό και τι αποτέλεσμα θα είχε σε μια ομάδα φοιτητριών που προσπαθούσαν να εξερευνήσουν το σώμα της πόλης χρησιμοποιώντας το δικό τους σώμα. Ας πούμε πως κάπως έτσι ξεκίνησε για μένα το ερευνητικό-εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Χορός και Εκπαίδευση».

Για κάποιον που ασχολείται με τη φωτογραφία, η πρόκληση να παρακολουθήσει την πορεία μιας τέτοιας έρευνας και να προσπαθήσει να αποτυπώσει στιγμές που δείχνουν, χωρίς λόγια, όχι μόνο την έκβαση αλλά και το βαθύτερο νόημά της είναι μεγάλη. Η απλή καταγραφή δεν μπορεί να ικανοποιήσει την ανάγκη τού να συμμετάσχει κάποιος ενεργά σε κάτι που τον αγγίζει, ούτε του δίνει τη δυνατότητα να εκφράσει τον προβληματισμό και τα βιώματά του. Πρέπει, λοιπόν, να βρει τρόπο να συλλάβει τις στιγμές εκείνες στις οποίες η ενέργεια των χώρων μεγιστοποιεί τα συναισθήματα των ανθρώπων και τους οδηγεί να τα εξωτερικεύσουν μέσω μιας εκφραστικής κίνησης που είναι αναγνωρίσιμη και έχει τη δύναμη να συγκινήσει. Αυτές οι στιγμές παγώνουν με το πάτημα ενός κουμπιού και γίνονται εικόνες, οι οποίες παίζουν τον ρόλο των λέξεων που θα χρησιμοποιήσει ο φωτογράφος για να αρθρώσει με τη σειρά του τον δικό του λόγο, δείγμα του ότι η πόλη ενέπνευσε και τον ίδιο. Πρόκειται για μια διαδραστική διαδικασία, τα αποτελέσματα της οποίας εξαρτώνται από πολλούς παράγοντες.

Επισκεπτόμενες τους επιλεγμένους χώρους στους οποίους πραγματοποιήθηκε η έρευνα στο πλαίσιο αυτού του προγράμματος, οι φοιτήτριες ενεργούσαν αυθόρμητα και βάσει των εντυπώσεων που τους προκαλούσε το κάθε κτήριο ή σημείο της πόλης. Τα κινητικά δρώμενα που εκτελούσαν ήταν μοναδικά και, φυσικά, δεν επαναλαμβάνονταν. Παρ' όλα αυτά, εκείνο που δεν μπορούσε να περάσει απαρατήρητο ήταν η προεργασία η οποία είχε γίνει από την ομάδα των φοιτητριών και την υπεύθυνη καθηγήτρια, όχι μόνο σε ό,τι αφορά το πληροφοριακό-ιστορικό και το κινητικό μέρος, αλλά και το κομμάτι της εγρήγορσης, που είχε ως στόχο το άνοιγμα του και αισθήσεων στα καινούργια κάθε φορά ερεθίσματα. Αυτό που συνέβαινε στις φοιτήτριες όταν φτάναμε σε έναν χώρο - εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο, κλειστή αποθήκη, αναμορφωμένο κτίριο, ιστορικό μνημείο κλπ.- ήταν σχεδόν μαγικό. Αφήνονταν κυριολεκτικά να τις «ρουφήξει» εντός του, να τις κάνει κτήμα του και να μιλήσει μέσα από τα σώματά τους.

Βιώνοντας όλο αυτό για εννέα μήνες (συν επτά που ακολούθησαν μετά την τυπική ολοκλήρωση του προγράμματος), είδα με εντελώς διαφορετικό μάτι την πόλη του Βόλου, τον ρόλο της μνήμης, τις έννοιες ΣΩΜΑ και ΧΩΡΟΣ και τη σχέση ανάμεσά τους. Παράλληλα, ένιωσα έντονα τη σύνδεση του χθες με το σήμερα και τη σημασία της στην ολοκλήρωσή μας ως πολιτών.

THE PHOTOGRAPHS / ΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Accompanied by students' narratives
Συνοδευόμενες από αφηγήσεις φοιτητριών

Folders / Φάκελοι

- In the abandoned Factory of the Volos Cotton Manufacture.
Στο εγκαταλειμμένο Εργοστάσιο Βαμβακουργίας Βόλου.
- In the abandoned Factory of the Matsagos Tobacco Industry.
Στο εγκαταλειμμένο Εργοστάσιο της Καπνοβιομηχανίας Ματσάγγου.
- In the (forever) abandoned “Yellow Warehouse”.
Στην (για πάντα) εγκαταλειμμένη «Κίτρινη Αποθήκη».
- In the Tsalapatas Rooftile and Brickworks Museum.
Στο Μουσείο Πλινθοκεραμοποιίας Τσαλαπάτα.
- In the disused *Lido* Cinema.
Στο κλειστό Σινεμά *Lido*.

In the abandoned Factory of the Volos Cotton Manufacture

/

Στο εγκαταλειμμένο Εργοστάσιο Βαμβακουργίας Βόλου

The Factory of the Volos Cotton Manufacture opened in 1960. It was shut in 1997 and since then it remains an abandoned industrial building in the city.

Το Εργοστάσιο Βαμβακουργίας Βόλου δημιουργήθηκε στις αρχές της δεκαετίας του 1960. Σταμάτησε η λειτουργία του το 1997 και έκτοτε παραμένει ως ένα μεγάλο εγκαταλειμμένο βιομηχανικό κτίριο της πόλης.

Impressive and heavy constructions; tough was, also, the labour inside them. Now, the only breathings are those of the frightened homeless who take shelter there. Our presence upset them. It looked as if we had entered their home uninvited. The Volos Cotton Manufacture complex is being stripped of its building materials. In the same way our bodies are being stripped naked; of clothes, of embarrassment, of pressing security. Contradictions all around me. Living moving bodies and decayed static buildings. Light and Darkness. Nature and cement. Running forwards and hesitant steps backwards. Contradictions unite past, present and future. Time rises up in front of me and I wonder: Does it move linearly or in a spiral?

Katiana (Undergraduate student, University of Thessaly, Volos 2012)

Επιβλητικές και βαριές κατασκευές, σκληρή και η εργασία που γινόταν μέσα. Τώρα οι μόνες ανάσες είναι των φοβισμένων άστεγων που βρίσκουν καταφύγιο εκεί. Η παρουσία μας τους τάραξε. Έμοιαζε σαν να μπήκαμε απρόσκλητοι στο σπίτι τους. Το κτηριακό συγκρότημα της Βαμβακουργιάς σιγά σιγά γυμνώνεται από δομικά υλικά. Έτσι γυμνώνονται και τα σώματά μας. Από ρούχα, από ντροπή, από την πιεστική ασφάλεια. Αντιθέσεις ολόγυρά μου. Ζωντανά κινούμενα κορμιά και σαπισμένα στατικά κτήρια. Φως και σκοτάδι. Φύση και τσιμέντο. Τρέξιμο προς τα μπρος και βήματα διστακτικά προς τα πίσω. Οι αντιθέσεις ενώνουν παρελθόν, παρόν και μέλλον. Ο χρόνος υψώνεται μπροστά μου κι αναρωτιέμαι: Κινείται γραμμικά ή σε σπείρα;

Κατιάνα (Προπτυχιακή φοιτήτρια, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, Βόλος 2012)

In the abandoned Factory of the Matsagos Tobacco Industry.

/

Στο εγκαταλειμμένο Εργοστάσιο της Καπνοβιομηχανίας Ματσάγγου.

The Matsagos Factory was founded in 1890. Occupying a large area at the centre of the city of Volos, together with the Matsagos Warehouse, it facilitated the emergence of one of the biggest tobacco industries in Volos and, more generally, in Greece. It was shut in 1972 and since then remains abandoned; today, parts of the building are occupied by sitters.

Το Εργοστάσιο Ματσάγγου δημιουργήθηκε το 1890. Χτισμένο σε μεγάλη έκταση στο κέντρο της πόλης του Βόλου, μαζί με την Καπναποθήκη Ματσάγγου, συνέβαλε στη δημιουργία μίας από τις μεγαλύτερες βιομηχανίες καπνού του Βόλου αλλά και της χώρας μας. Έκλεισε το 1972 και έκτοτε παραμένει εγκαταλειμμένο, ενώ ορισμένα τμήματά του βρίσκονται υπό κατάληψη.

An abandoned building, claimed by nobody unless if someone shows an interest in it. Like a lonely woman whom nobody desires... Women who used to work in the factory, who were left with nothing. Smells, voices, shadows, faces, memories. Once a generous building, today a shelter for all those who suffocate in the banality of urbanization and capitalistic society. But, what is the role of art in all this? ... This living building, with its graffiti, music, special architecture, eventually shapes a culture, not in the sense expressed in bourgeois societies, but [in the sense expressed] by independent hubs of reaction and self-organization.

Renia (Undergraduate student, University of Thessaly, Volos 2012)

Ένα κτήριο εγκαταλελειμμένο που κανείς δεν το διεκδικεί παρά μόνο όταν εκφράζουν ενδιαφέρον για αυτό οι άλλοι. Σαν μια γυναίκα που, όταν είναι μόνη, κανείς δεν την επιθυμεί ... Γυναίκες που δούλευαν στο εργοστάσιο, που δεν τους άφησαν τίποτα. Μυρωδιές, φωνές, σκιές, πρόσωπα, μνήμες. Ένα κτήριο κάποτε γενναιόδωρο, σήμερα καταφύγιο για όλους όσους πνίγονται από την πεζότητα της αστικοποίησης και της καπιταλιστικής κοινωνίας. Όμως, τι ρόλο παίζει η τέχνη σε όλο αυτό; ... Το ζωντανό αυτό κτήριο με τα graffiti, τις μουσικές, την ιδιαίτερη αρχιτεκτονική του, πλάθει, ενδεχομένως, μία κουλτούρα, έναν πολιτισμό, όχι με την έννοια που εκφράζεται στις αστικές κοινωνίες, αλλά από ανεξάρτητους πυρήνες αντίδρασης και αυτο-οργάνωσης.

Ρένια (Προπτυχιακή φοιτήτρια, Πανεπιστήμιο, Θεσσαλίας, Βόλος 2012)

In the (forever) abandoned “Yellow Warehouse”

/

Στην (για πάντα) εγκαταλειμμένη «Κίτρινη Αποθήκη»

The “Yellow Warehouse” is the biggest building in the city of Volos. It was initially used as the Warehouse of the American Tobacco Company. During the German Occupation (1941-1944), it was a place of imprisonment and torture. This memory is still alive, and prevails in the city to date. In 1993 it was listed as a historical scheduled monument. Nevertheless, nobody wishes to enter it or use it again to date.

Η «Κίτρινη Αποθήκη» είναι το μεγαλύτερο κτίριο του Βόλου. Αρχικά ήταν αποθήκη της Αμερικανικής Εταιρείας Καπνού. Κατά τη διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής (1941-1944) λειτούργησε ως χώρος κράτησης και βασανιστηρίων. Η μνήμη αυτή κυριαρχεί και διατηρείται ζωντανή στην πόλη έως και σήμερα. Το 1993 κηρύχθηκε ιστορικό διατηρητέο μνημείο. Ωστόσο, έως και σήμερα, δεν υπάρχει άνθρωπος που θέλει να μπει μέσα σε αυτό ή να το χρησιμοποιήσει.

Volos' Yellow Warehouse is a building of historical importance. Once a tobacco warehouse, it was used as a place of torture and imprisonment of Resistance fighters during the [German] Occupation. Outside the abandoned building, we started whispering our names and, then, we voiced them loudly. After a while, we shouted the names of persons belonging to our families and our immediate environment. This process brought back to memory people who are absent. We touched the building's surfaces, decayed walls and rusty rails, we felt the sense of their texture and temperature in our hands and other parts of our bodies, we observed details in interior spaces, heard sounds, saw the reflected light playing on broken window panes.

The monument enabled us to reconsider the past as a place of collective memory that signifies the socio-political events of the period and challenges us to reflect their continuity - or not - in present time.

Maria (Undergraduate student, University of Thessaly, Volos 2012)

Η Κίτρινη Αποθήκη του Βόλου είναι ένα κτίριο ιστορικής σημασίας. Παλαιότερα εκεί στεγάζονταν αποθήκες καπνού, ενώ στη διάρκεια της Κατοχής αποτέλεσε χώρο βασανιστηρίων και φυλάκισης αγωνιστών της εθνικής αντίστασης. Έξω από το εγκαταλελειμμένο αρχιτεκτονικό κτίσμα ξεκινήσαμε να ψιθυρίζουμε το όνομά μας και στη συνέχεια το λέγαμε δυνατά. Λίγο αργότερα φωνάζαμε ονόματα ατόμων από την οικογένεια και το άμεσο περιβάλλον μας. Η διαδικασία αυτή μας έφερε στη μνήμη ανθρώπους που απουσιάζουν. Αγγίξαμε τις επιφάνειες του κτιρίου, ξεφτισμένους τοίχους και σκουριασμένα κάγκελα, νιώσαμε την αίσθηση της υφής και της θερμοκρασίας τους στις παλάμες και άλλα μέρη του σώματος, παρατηρήσαμε λεπτομέρειες στους εσωτερικούς χώρους, ακούσαμε ήχους, είδαμε τα παιχνίδια από την αντανάκλαση του φωτός στα σπασμένα τζάμια.

Το μνημείο μας έκανε να στοχαστούμε το παρελθόν ως έναν τόπο συλλογικής μνήμης, ο οποίος σηματοδοτεί τα κοινωνικο-πολιτικά γεγονότα της περιόδου και μας κάνει να αναλογιστούμε τη συνέχειά τους ή όχι στον παρόντα χρόνο.

Μαρία (Προπτυχιακή φοιτήτρια, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, Βόλος 2012)

You have the feeling that you are inside. That you were inside and you were thrown out in the street, like garbage that waits for the garbage truck to appear early in the morning. You imagine that someone you love is inside. Your family, your friend. You hear them shouting, you suffer. When shouts stop and silence spreads all around, you wish shouts could be heard a little longer.

Plants are flowering around the walls and in the corners, outside the building. As if they are (there) the borders of life. Inside these walls there is nothing.

Marina (Undergraduate student, University of Thessaly, Volos 2012)

Νιώθεις ότι είσαι μέσα. Ότι ήσουν μέσα και σε πέταξαν στο δρόμο, σαν σκουπίδι που περιμένει το σκουπιδιάρικο μόλις χαράξει. Φαντάζεσαι ότι κάποιος δικός σου είναι μέσα. Η οικογένειά σου, ο φίλος σου. Τους ακούς να φωνάζουν, υποφέρεις. Όταν παύουν οι φωνές κι απλώνεται ησυχία, εύχεσαι να ακούγονταν λίγο παραπάνω.

Φυτά ανθίζουν στους τοίχους και στις γωνίες, έξω από το κτήριο. Λες και είναι (εκεί) τα όρια της ζωής. Μέσα από αυτούς τους τοίχους δεν υπάρχει τίποτα.

Μαρίνα (Προπτυχιακή φοιτήτρια, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, Βόλος 2012)

History is not hidden in books. It is enclosed in walls, in rails, even in the air that blows. Every little stone hides inside it the agony, the pain and the tears of the people who were tortured. These buildings, sometimes we think that they loom heavy on the city, and sometimes we think that they must be there, because only then do they remain indelible in our memory.

Chara (Undergraduate student, University of Thessaly, Volos 2012)

Η ιστορία δεν είναι κρυμμένη στα βιβλία. Είναι εγκλωβισμένη στους τοίχους, στα κάγκελα, ακόμα και στον αέρα που φυσάει. Κάθε πετραδάκι κρύβει μέσα του την αγωνία, τον πόνο και το δάκρυ των ανθρώπων που βασανίστηκαν. Αυτά τα κτίρια άλλοτε νιώθουμε πως βαραίνουν την πόλη και άλλοτε πως πρέπει να βρίσκονται εκεί, γιατί μόνο τότε μένουν ανεξίτηλα στη μνήμη μας.

Χαρά (Προπτυχιακή φοιτήτρια, Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας, Βόλος 2012)

In the Tsalapatas Rooftile and Brickworks Museum

/

Στο Μουσείο Πλινθοκεραμοποιίας Τσαλαπάτα

The N. & S. Tsalapatas Rooftile and Brickworks Factory was founded in 1926. It was a very dynamic productive unit, until it stopped operating in 1978. In 1995 the complex was bought by the Municipality of the City of Volos. Then, in 2006, the Piraeus Group Cultural Foundation turned the old factory's main building (occupying an area of 5,000m²/ 53,820 ft²) into a Museum.⁵

Το Εργοστάσιο Πλινθοκεραμοποιίας Ν. & Σ. Τσαλαπάτα ιδρύθηκε το 1926. Υπήρξε μία πολύ δυναμική παραγωγική μονάδα, η οποία σταμάτησε να λειτουργεί το 1978. Ο Δήμος Βόλου αγόρασε όλη την έκταση το 1995. Το βασικό κτίριο του Εργοστασίου (5,000 m²) μετατράπηκε σε Μουσείο το 2006 από το Πολιτιστικό Ίδρυμα του Ομίλου Πειραιώς.⁶

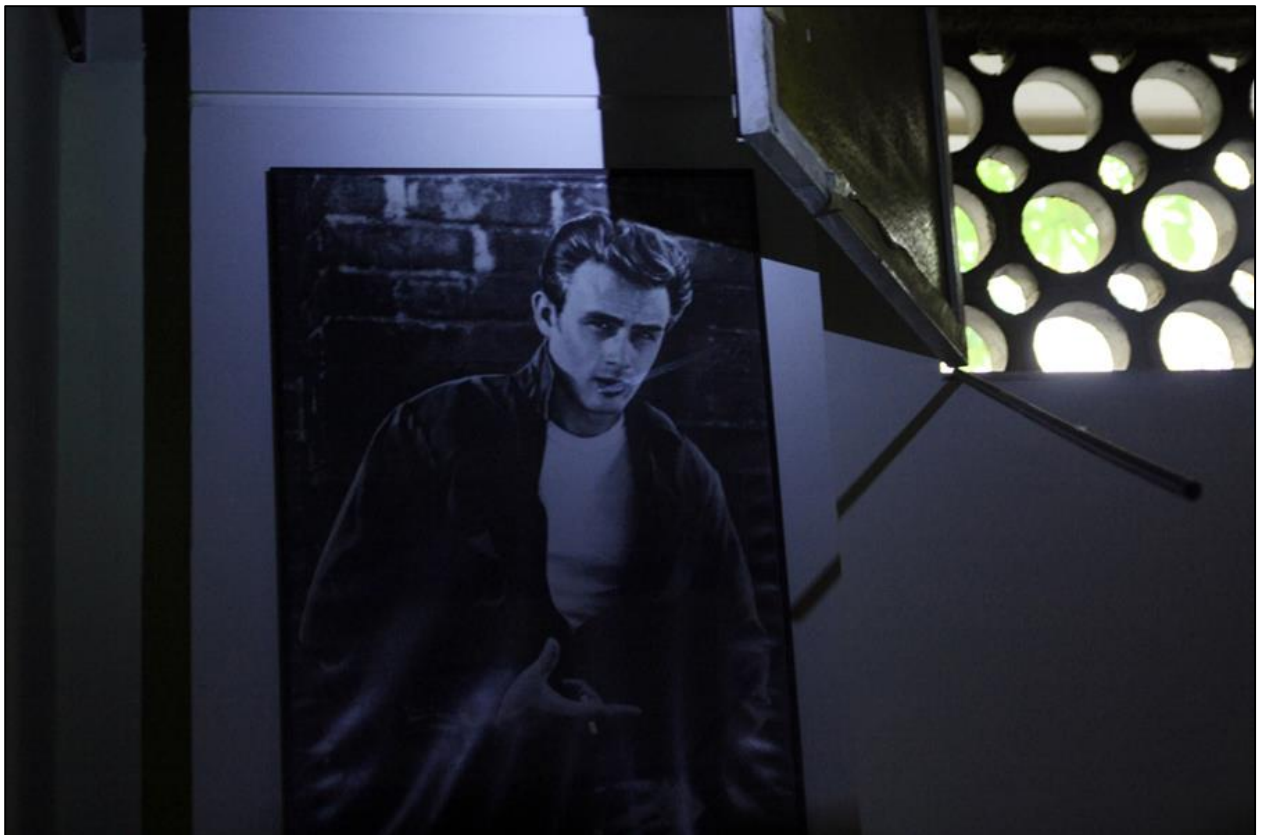
In the disused *Lido* Cinema.

/

Στο κλειστό Σινεμά *Lido*.

The Lido Cinema opened in 1960. As many other cinemas in the city, it was shut in the early 21st century, namely in 2011.

Το Σινεμά Lido άνοιξε το 1960. Όπως και πολλά άλλα σινεμά της πόλης, έκλεισε στις αρχές του 21ου αι., συγκεκριμένα το 2011.

Natassa Karakatsani - Short CV

Natassa Karakatsani was born in Athens. She lives in Volos and she is a member of the staff of the University of Thessaly. She is also involved in photography and writing, while continuing her studies in cinema, psychology, photography and history of Art. She is a founding member of the photographic group OramaPhotos, the Magnesian Writers Book Centre, and the Greek Semiotics Association, and member of the online photography journal "fmag" editorial team. She contributes to the University of Thessaly Literature and Culture Laboratory, and coordinates the University of Thessaly Students Photography Committee. She has several of her texts been published in newspapers and literary and photography journals. In 2009, her book "The sun is for all" won a distinction by the Greek Children Books Cycle, while her research work about the photographer Dimitis Letsios was published in the collective volume "Personalities of Anakassia Volou", published by the "Iolkos" Centre for Culture and Social Intervention in 2013. Her interest and involvement in photography was initiated during her undergraduate studies at the University of Athens, and continued ever since, especially over the last 8 years. Her photographs have been presented in 5 personal exhibitions and many group exhibitions, and have been published in photographic volumes. They have further contributed to the documentary film "Body-Memory-City", produced by OramaPhotos in 2012. Karakatsani is particularly interested in the mechanisms through which the representation of human form affects contemporary society.

Νατάσα Καρακατσάνη - Σύντομο Βιογραφικό Σημείωμα

Η Νατάσα Καρακατσάνη γεννήθηκε στην Αθήνα. Ζει στον Βόλο και εργάζεται στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Παράλληλα, ασχολείται με τη φωτογραφία και τη συγγραφή, ενώ συνεχίζει τις σπουδές της στον κινηματογράφο, την ψυχολογία, τη φωτογραφία και την ιστορία της τέχνης. Είναι ιδρυτικό μέλος του φωτογραφικού group OramaPhotos και του Κέντρου Βιβλίου Μαγνησιωτών Συγγραφέων και της Ελληνικής Σημειωτικής Εταιρείας, συνεργάτιδα του Εργαστηρίου Λόγου και Πολιτισμού του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας (ΠΘ), υπεύθυνη συντονισμού της Φωτογραφικής Ομάδας Φοιτητών του ΠΘ και μέλος της συντακτικής επιτροπής του διαδικτυακού περιοδικού για τη φωτογραφία "fmag". Κείμενα και άρθρα της έχουν δημοσιευτεί στον Τύπο, σε λογοτεχνικά και φωτογραφικά περιοδικά. Το βιβλίο της «Ο ήλιος είναι για όλους» (Πατάκης 2008) βραβεύτηκε το 2009 με έπαινο από τον Κύκλο του Ελληνικού Παιδικού Βιβλίου. Μελέτη της για τον φωτογράφο Δημήτρη Λέτσιο συμπεριλαμβάνεται στο βιβλίο «Πρόσωπα της Ανακασιάς Βόλου» (Κέντρο Πολιτισμού και Κοινωνικής παρέμβασης «Ιωλκός», 2013). Η σχέση της με τη φωτογραφία ξεκίνησε από τα φοιτητικά της χρόνια στο Οικονομικό Τμήμα της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και συνεχίστηκε, ύστερα από πολύχρονη παύση, την τελευταία οκταετία. Φωτογραφίες της έχουν εκτεθεί σε πέντε ατομικές και πολλές ομαδικές εκθέσεις, έχουν συμπεριληφθεί σε φωτογραφικές εκδόσεις και έχουν αποτελέσει υλικό για το ντοκιμαντέρ «Σώμα-Μνήμη-Πόλη» (OramaPhotos 2012). Το ενδιαφέρον της εστιάζει στους μηχανισμούς με τους οποίους επιδρά η απεικόνιση της ανθρώπινης μορφής στη σύγχρονη κοινωνία.

References / Βιβλιογραφικές αναφορές

Tsouvala, M. (2013). «Σώμα-Μνήμη-Πόλη: Μια φαινομενολογική διερεύνηση της έννοιας του χώρου μέσα από τον χορό» [“Body-Memory-City: A phenomenological inquiry into the concept of space through dance”], *Choros, International Dance Journal* (2), 100-127.

Endnotes / Σημειώσεις

---

¹ Tsouvala, M. (2013). «Σώμα-Μνήμη-Πόλη: Μια φαινομενολογική διερεύνηση της έννοιας του χώρου μέσα από τον χορό» [Body-Memory-City: A phenomenological inquiry into the concept of space through dance], *Choros, International Dance Journal* (2), 100-127. Available at: <http://www.chorosjournal.com/default.asp?lang=gr>

² Students' narratives were collected by Maria Tsouvala.

³ Tsouvala, M. (2013). «Σώμα-Μνήμη-Πόλη: Μια φαινομενολογική διερεύνηση της έννοιας του χώρου μέσα από τον χορό», *Choros, International Dance Journal* (2), 100-127. Διαθέσιμο στη διεύθυνση: <http://www.chorosjournal.com/default.asp?lang=gr>

⁴ Οι αφηγήσεις των φοιτητριών συλλέχθηκαν από την Μαρία Τσουβαλά.

⁵ More information on the Tsalapatas Museum is available at: <http://www.piop.gr/en/diktuo-mouseiwn/Mouseio-Plinthokeramopoieias-Tsalapata/to-mouseio.aspx>

⁶ Περισσότερες πληροφορίες για το Μουσείο Τσαλαπάτα στη διεύθυνση: <http://www.piop.gr/el/diktuo-mouseiwn/Mouseio-Plinthokeramopoieias-Tsalapata/to-mouseio.aspx>

